

csatolni, amely kifejti az Egyház szegénységét. A szegénység ugyanis hozzátartozik Jézus és a megváltás misztériumához, tehát az Egyháznak lényeges eleme. Nyolc napig folyt erről a vita. Ekkor Szahara püspöke, Mercier szólalt fel: "A Szentlélek, aki eddigi tanácskozásainkon soha nem hagyott cserben, most megleckézttetett bennünket. Azt az igazságot ugyanis, amit az ember nem élt át, nem tudja olyan tisztán felismerni, hogy teljeskörűen kifejezhesse. Az Egyház immár évszázadok óta nem éli a szegénységet és ezért nem is találhatjuk most meg azt a szöveget, amely megfelelne. Mit tegyünk? Hát nekünk püspököknek e Zsinattól fogva, Jézus követésében, újra át kell élnünk a szegénységet, és akkor majd a következő zsinaton, az Egyházzal szóló határozatban, utólag beiktathatjuk a megfelelő fejezetet."

A II. Vatikáni zsinat Egyházzal szóló okmányába azért bekerült egy rövid, de nagyon figyelemreméltó szakasz: "Krisztus szegényen és üldözötten vitte végbe a megváltás művét; az Egyházat is ugyanerre az útra szólítja hivatása, ami az, hogy az üdvösség gyümölcseit szétossza. Jézus Krisztus 'mint Isten, szolgálai alakot öltött, kiüresítette magát (Fil 2,6) és érettünk, noha gazdag volt, szegénnyé lett' (2Kor 8,9). Ugyanígy van az Egyház is: jóllehet küldetésében rászorul emberi eszközökre, nem arra van alapítva, hogy földi dicsőséget keressen, hanem arra, hogy saját példájával is az alázatosságot és az önmegtartóztatást hirdesse. 'Krisztust az Atya avégett küldte, hogy jó hírt vigyen a szegényeknek, gyógyítsa a megtört szívűeket' (Lk 4,18), 'megkeresse és megmentse az elvesztett' (Lk 19,10); hasonlóképpen az Egyház is szeretettel öleli át mindazokat, akiket az emberi gyengeség sújtott, sőt szegény és szenvedő alapítójának képmását ismeri fel a szegényekben és a szenvedőkben..." (LG 8).

Ez a szöveg természetesen nemcsak az ezt megfogalmazó püspökökre, nem is csak a papokra vonatkozik, hanem mindnyájunkra. Mindnyájunk feladata, hogy az Egyház a szegények egyháza és a szegényeket felkaroló gyülekezete legyen! Mikor lesz ebből valóság?

Szada, 1987

LIPIEN MIHÁLY

KARÁCSONYI TÖRTÉNET A ZSINAGÓGÁBAN

Darvas rabbi korábban mondogatta, hogy a szombat megünneplése, az igazából a szombati napon történik, a péntek esti szombat fogadás csak egy előkészületi szertartás. Amikor beszélgettünk, eszembe is jutott, hogy Jézus is szokása szerint szombaton bement a zsinagógába és felolvasására jelentkezett...

No karácsony napja szombatra esett, feleséggel Ibolyával egyeztetve elmentem a Hegedűs Gyula utcai

zsinagógába, ahol fél 10-kor kezdődött a szertartás (Darvas rabbi vezette). A bevezető reggeli ima véget nem érőnek tűnt. Szerintem már eltelt egy óra, mire a tóraszekrényből kivették az egyik tóratekeresztet (kettő volt benne) és ünnepélyesen a felolvasóállványhoz (bima) vitték, majd a jelen lévő zsidó férfiak többsége felolvasott belőle, de előtte és utána elmondta az ilyenkor szokásos imádságot. Aki alig tudott héberül, az legfeljebb egy mondatot kapott, aki jobban az egy vagy több "bekezdést". Amikor a felolvasó befejezte a felolvasást, körbejárt és mindenki nagy lelkesedéssel gratulált neki, amelyet kézfogással jelzett.

No ez megint legalább egy óra volt, így már a második óránál jártunk. Persze minden héberül. Csak azokat a részeket értettem, amikor azt mondták, hogy "baruk ata Adonáj... Elérkezett számomra a várva várt pillanat, amikor a tóratekeresztet ünnepélyesen visszavitték a tóraszekrénybe, közben mindenki - mint egy ereklyét - megérintette (a tóraszekrényből történő kivételénél is így volt). Én is így tettem a vállamra terített imakendőben (az elején kaptam, bár mondtam, hogy nem vagyok zsidó, de azt mondták, hogy akkor is kötelező). Miután visszatették a tóratekeresztet, meg nem szűnő hálaime kezdődött. Egyszer csak az előimádkozó odament a tóraszekrényhez és újra kinyitotta az ajtaját... Ekkor azt hittem elájulok. Ha a másik tóratekeresztet is kiveszik olvasására, akkor estére se érek haza. Szerencsére néhány ima után visszacsukta a tóraszekrény ajtaját és elhúzta előtte a függönyt. Ekkor kissé megnyugodtam, bár tudtam, hogy otthon igen kikapok ezért a közel 3 órás kiruccanásért. A tóraszekrény ajtajának bezárása után még volt sok ima, de éreztem, hogy - a zsidók Istenének legyen hála! - a szertartás vége felé közeledünk. Amikor végre visszaadtam az imakendőt, a samesz megkérdezte, hogy üdítőt vagy pálinkát kérek inni.

Úgy megörültem a magyar szónak, hogy azonnal pálinkát kértem. No az visszahozta a kezdeti hangulatomat és elmentem haza. Arról most nem írok, hogy Ibolya milyen szavakkal "dicsért" meg, a már régóta megterített ünnepi asztalnál...

KISS BÁLINT

INTERJÚ DOMBI FERENCCEL, EGY "MÁSKÉNT GONDOLKODÓ" PAPPAL

Az élményben felizzott eszme

- Sokat hallunk manapság az úgynevezett karizmatikus személyiségről. Véleményed szerint mi a lényege az ilyen embernek?

- A szavaknak nemcsak gondolatközlő, hanem közösségformáló szerepük is van. Sőt, elsődleges